

Sodobna slovenska proza

Foto: Barbara Berge

Ksenija Jus

Ta svet sem zgradila
zate, limone vzgajam
sebi v veselje

*Krajša znanstvenofantastična (delno alpska)
morebitna saga*

Kako in zakaj smo se sploh znašli tukaj?

Zemljo naj bi razneslo točno ob 04.06. Nikoli je ni. Lažna novica.

Draga sorodna ustvarjalna duša,
po algoritmu vzporednega sveta ere upočasnjevanja si deliva časovno
dimenzijo norega 21. stoletja! In vseh ostalih prej in pozneje.

Če ta obstaja. Menda je tudi čas kosmata laž.

Nocoj se v vsakem primeru izteka. Do konca je le še nekaj ur, nato se bo
človeštvo odlepilo od kanalizacijskih ostankov zgodovine najine izvorne vrste.

Toliko lepega je bilo, kar bi človek lahko uporabil za duhovno napredovanje.
Pa ni. Sebi in soživečim je bivanje naredil kar se da neudobno. Toda
odkar si ljudje in človeški¹ na tem planetu delimo dovršeno besedo matere

¹ Bejts in Klim sta leta 2039 prva uvedla človeške klone, ki sta jih imenovala človeški. Desetletje pred tem je človeštvo zaradi eksperimenta, ki sta ga izvajala v oceanih, postalo neplodno. Ker je v poznejših stoletjih prešlo na nespolen način razmnoževanja, je bilo z mežikom v nano mrežo leta 2057 redkim še živečim ljudem omogočeno, da se je stanje oceanov znova vrnilo na raven pred letom 29. Človeštvo se je počasi spet postavljalo na noge. Dobesedno. A zares obnovilo se ni nikoli več. Prihodnosti smo zapustili jezik. Dušo moje skupnosti.

“čutečih” prednikov od vsepovsod – slovenski jezik, materinsko korenino planetarne kulture –, je življenje enostavno.

Čez dobrih 1500 let bo slovenščina zaradi zatipka, ki se bo zgodil ob slovesni obnovitvi rematerializacije Gutenbergove tiskarne – in ki ga nihče ne bo opazil –, postala najprej sloveščina, še nekaj sto let pozneje pa človeščina. Človeščina bo postala uradni intergalaktični jezik, ki se bo pridružil veliki kozmični družini neskončne komunikacije. Seveda je imela prste vmes D., Najina Kreatorka.

Slovenski jezik. Ljudje dolgo niso vedeli, kaj natančno naj z njim počnejo. S korenino komaj še utripajočega srca. Slednje je imelo med ljudmi vedno manj prostora. Če se ne da prodati, ni uporabno. Pravilo, ki je leta 2028 prelevilo v edini člen *Ustave totalnega krampitalizma*.

Približno takrat se je človeštvu posvetilo, da je planet zmogljiva profesionalna mesoreznica, ki omogoča učinkovito, hitro in higiensko mletje mesa, in da smo vsi, ki se poznamo, in vsi, ki jih poznamo, hrana za druge. Natančneje: za nekaj drugega. Razen človeških. Človeški niso bili užiti. Neprebavljivi umetni material. Človeško meso je uradno postalo temeljni prehranski element 17. 10. 2036. Najstrašnejši dan v zgodovini človeštva je bil to.

Bejts in Klim sta se desetletje pred tem, 28. 3. 2028, vračala iz bernskih Alp. Bejts je iz žepa zametnega sivega plašča, v katerega je vpel kožo svojega prvega otroškega sužnja, ki je pred njegovimi očmi naredil samomor, izvlekel dve gnili zlati jabolki. S kazalcem leve roke je v čežano potisnil nov čip, ki je temeljito spremenil duhovno dimenzijo obstoja. Eno je ponudil Klimu, eno je imel zase. Sočno sta ugriznila v fermentirani sadež, kar je povzročilo takojšnjo popolno paralizo in odmrtnje sočutja. Ostanki njune človečnosti, ki je sicer nista premogla kaj prida, so se sprazžili kot slanina na vročem maslu.

Začela se je era totalnih krampitalistov.

Na splošno olajšanje vseh vpletenih, je bila tukaj D., Najina kreatorka. Natančno je vedela, zakaj je najin algoritem “vsadila” v slovensko kulturo. Poslana je bila iz oddaljene galaksije Ržrž, da bi spremenila tok zgodovine. Večkrat. In to je, kot bodo ugotovile generacije iz prihodnosti, naredila z odliko.

Njen zadnji postanek na Zemlji se je začel 30. 6. 1908, ko so prebivalci vasi Nižne Karelinsk v osrednji Sibiriji na severozahodni strani neba opazili modro piko. Ta se je debelila, dokler ni segla čez obzorje. Nekaj sekund zatem je regijo zajela eksplozija, od katere so se stresle hiše in hlače premnogih tedaj prisotnih. Ljudje so padali na kolena misleč, da je

nastopil poslednji dan. Temu ni bilo tako. Le Najina kreatorka je prispela na naš planet.

D. je bila na Zemljo poslana v telesu petdesetletnega odraslega multi-spolnega človeka (petnajst aktivnih spolov in dva medspola). Telo je bilo programirano tako, da se naslednjih 150 let ni staralo niti ni bilo kakor koli podvrženo zemeljskim bolezenskim procesom. Leta 2058 je telepatsko zaprosila za vključitev logaritma biološkega razkroja. Telo je zapustila 26. 6. 2098, v realni starosti devetdeset zemeljskih let. Nazadnje je na planetu preživela 190 zemeljskih let, ravno dovolj, da je za vedno ostala zapisana v zgodovino Večne sedanjosti. Zaradi njenega nezmotljivega vpogleda v nadenost je prejela medgalaktično sporočilo, ki so ga Neuvrščene kulture Svobodnega vesolja poslale na Zemljo z namenom, da podprejo človeško civilizacijo na prehodu iz 21. stoletja v novo ero boljšega življenja.

D. je med kozmično meditacijo 24. 11. 1911 prejela naslednje besedilo:

V imenu Neuvrščene kulture Svobodnega vesolja pošiljamo v priponki načrt za izdelavo dveh posebnih človeških modelov z vgrajeno mrežo samorazgradljivih algoritmov z namenom, da pospešimo nujna kanalizacijska dela v centru za nadzor kolektivnega egoizma homo sapiensa. Zaradi zamašitve slednjega je človeštvo že več kot 15 milijonov let stisnjeno v slepo črevo, naphano s plini groze in strahu. V tej septični jami človek preteklosti vztraja iz vesolju neznanih razlogov. Brozga egoizma ne dene dobro sobivajočim oblikam življenja na planetu, zato človek prihodnosti ne bo več prepreka za izboljšanje lokalnega kozmičnega prometnega duhovnega režima. Delimo svetlobo. Delite jo naprej. V duhovnih zadevah nič šparat. Oviranje duhovne rasti je človeško sranje. Znebite se ga. Takoj.

In to je bilo to. S pomočjo šmarnice (halucinogena alkoholna pijača iz regije Haloze, ki jo je pred tem oralno zaužila nekaj litrov) je iz etra snela program in ga materializirala. Njen filigransko natančen pogled v prihodnost nama je dodelil isto skupnost, isto število spolov in najtrši duhovni temelj: slovenski jezik. Prihranila nama je mizerije svetovnih klavnic prve polovice 20. stoletja in naju brez težav (vsaj mene) – v na videz naravni formi – dostavila na planet. Do sem je šlo vse kot po maslu. Potem pa ... 404 ... napaka v sistemu.

Zaradi dodatne varnostne kode pri prenosu zapisa, ki se je sprožila ob mojem prihodu, je moralo do tvojega prihoda na ta planet miniti natančno 2608 dni. Zaradi tega v očeh vesolja neznatnega časovnega zamika je bilo tebi nekoliko pozneje prepuščeno reševanje človeštva, meni pa občudovanje tvojega dela, dokumentiranje tvojih podvigov in v prostem času gradnja najine fantomske galaksije. S pridihom romantike.

Pri vključitvi algoritma AI $xy \frac{1}{72}(1 + 45)$ se je samodejno vključil pomožni algoritem pozabe. Življenje naju je ločilo za lepo število človeških let. V algoritmu vzporednega sveta živiva na isti geografski točki planeta, v človeški podobi. Predvideno je bilo, da se srečava. Nekje na poti.

Vse, kar je do tega trenutka bilo narejeno in kar bodo ekipe "čistilne in humanitarne pomoči Neuvrščenih kultur Svobodnega veselja" do konca te zgodbe še storile za izboljšanje splošnih življenjskih pogojev na planetu, je bilo in bo storjeno v skupno dobro človeške skupnosti, četudi živimo izmišljena veselja narazen. Vesolje to gleda in mu je všeč.

Kako je slovenski jezik postal uradno sredstvo komunikacije na planetu Zemlja in zakaj

Senzor kemične zaznave je bil vključen, od trenutka, ko sem vstopila v mogočno stekleno stavbo iz stekla, betona in kovine, ki je kot grda brazgotina štrlela nad vse objekte v upravnem labirintu minorne slovenske skupnosti, ki se je, vse od znamenite afere *Lubadar je gotof* leta 2038, nahajala v pohorskih gozdovih. Stavba je bila 7. 2. 2051 ena od prvih porušenih v tako imenovanem valu "razpada atomov betona, stekla in kovine na območju fotosinteze". Celotna stavba je bila prepojena z vonjem jasmina. Najini duši sta bili pripravljene. Najbrž. V trenutku, ko je tvoja dlan našla pot do moje, se je ob preklopu sistema v najinih perifernih živčnih centrih vključilo na tisoče celic "treh bratov užitka": serotonina, noradrenalina in dopamina, ki so ostali najini zvesti spremljevalci do nocojšnjega večera in za katere verjamem, da bodo ostali z nama še naprej in naju zadovoljevali vsaj do uradnega izteka najinega garancijskega algoritma. Do tja pa imava še debelih 725 let.

Najin skupni postanek na tem planetu je bil pogosto začinjen s hologramskimi obiski zgodovinskih krajev in fizičnim obiskom vseh 710 objektov, ki jih je Federacija človeštva 1. 3. 2091, na 126. obletnico zagona tvojega osebne logaritma, razglasila za spomenik človeškega poguma in zmago nad marsikatero neozdravljivo boleznijo.

Zaradi specifičnih meddimenzionalnih poskusov na planetu se je človeška vrsta – vključno s prototipi – pogosto zatekala v spolnost. V poznejših stoletjih tretjega tisočletja so bili človeški, vzgojeni na Zemlji 3, pri 79 letih, torej ob zaključku adolescence in vstopu v mladostniško obdobje, prepeljani na matični planet. Ker v njihovem programu vzgoje ni bil vključen spolni način razmnoževanja njihovih originalnih prednikov, je iz "starih sesalskih

možganov” spontano izginila potreba po spolnosti, sami možgani pa so njihov “plazilski del” dobesedno razkrojili in ga nadomestili z obnovljivimi zalogami smejalnega plina ter potrebo po vzgajanju dreves in sobivanju z naravo matičnega planeta. Zaradi nikoli doživete planetarne čustvene revolucije se je človeška spolnost vse do sredine 21. stoletja krepko, a žal zaman trudila, da bi našla nekakšno ravnotežje v paleti številnih spolnih praks, ki pač niso delovale, ker – razen redkih izjem – niso vsebovale temeljnega: univerzalne ljubezni. Najin skupni prispevek k dviganju planetarnih čustvenih vibracij je bil pedagoške narave. Najini duši, ki sta nadeno in vsespolni, sta namreč soavtorici najuspešnejše knjige vseh časov, *Velike enciklopedije človeške univerzalne ljubezni* v 8D-animaciji in z mnogodimenzionalnimi hologrami ter zgovornim podnaslovom *1000 in dve poti do popolnega kozmičnega plazma orgazma!*, ki je v začetku šestdesetih let 21. stoletja postala največja knjižna uspešnica vseh dimenzij in borovničeve marmelade Osrednjega vesolja. Bralo jo je, predvsem pa preučevalo vizualni del vsebine, vseh 15 spolov, devet medspolov, en interspol, trije samospoli in dva neopredeljena, bila je nenadomestljiv popotnik preskokov časovnih dimenzij, statističnih pogledov in racionalnega nenadzora.

Ko si 12. 12. 2057 s trikratnim pomežikom v nano mrežo splošnega izbrisa človeške neumnosti postavila temelje nove planetarne skupnosti, v kateri je slovenščina (do izteka stoletja poskusno) postala orodje komunikacije, si jo ponudila v uporabo vsem.

S tem je bil s tega planeta za vedno pregnan strah in tisti, ki so strah sadili, so se spremenili v majhne zvite preste s sesajočim prstom. Poželi so grenke travmatične sadeže semen sovraštva, ki so jih vrnil v prenatalno obdobje.

Takrat je postal planet prijaznejši.

Človeštvo duhovne praznine (kakor so v poznejših tisočletjih imenovali obdobje do leta 2057) je res bilo nekaj boljšega. V galaksiji Ržrž imenujejo čas, ki ga je človeštvo živelo do sredine 21. stoletja, bljahapok, kar je bila najboljša nova beseda človeščine 7. 5. 2398, razglašena na medobletnici gojenja ljubezni do planetarnega maternega jezika in pečene joge.

Pri letu 2057 in uvedbi slovenščine kot uradnega jezika planetarne komunikacije bi bilo nujno izpostaviti naslednje dejstvo: zaradi utemeljenega dvoma, ki se je nekoliko pozneje izkazal za virtualno resničnega, da bi ob zgolj splošni uporabi knjižne slovenščine utegnile zamreti narečne raznolikosti slovenskega jezika, se je D., Najina kreatorka, odločila, da sedem glavnih narečnih skupin porazdeli na sedem kontinentov. Dejstvo je, da je slovenski jezik planetu ponudil terminalno rešitev za opustitev sovražnih

vzorcev. Ere stran od zdaj bo človeščina (trenutno slovenski jezik) postala najpomembnejši jezik v kozmosu.

Nocoj cel planet zna uporabljati dvojino.

Kot obstranska "škoda" ob uvedbi slovenščine za planetarni jezik komunikacije se je hitro izkazalo, da so bila predvidevanja D. točna: zaradi zahtevnih slovničnih pravil ljudje preprosto niso več imeli časa za vzpostavljanje negativnih komunikacijskih vzorcev. Človeški niso bili programirani v tej smeri. Govorili so knjižno, visoko slovenščino.

Posledično je izginila vojna. In ostal je mir. Izginila je industrija bogov. In ostal je človek. Izginila je industrija delitev. In ostala je enost. Za hip je obstal ves svet. In potem je bilo mnogo boljše.

Na Antarktiki tako nocoj govorijo haloško, prekmursko, prleško in slovensko goriško narečje; narečja, ki spadajo v panonsko narečno skupino. Ob tem na hitro dodajam nekaj podrobnosti, kako pri njih poteka tradicionalno praznovanje "duhovnega prehoda".

Celotna človeška skupnost skozi puhaste votle dlani nekaj dni prej pije fermentirane sokove sadnih plodov, ki jih kuhajo, jim dodajo vodo in sladkor ter pehtranove solzice². Ko so dovolj hidrirani, da se ne spomnijo več namena zabave in smisla življenja, samo še nazdravljajo, če se jim zahoče.

Na drugi strani sveta, na Arktiki, se obmetavajo z *monami* in govorijo briško, buzetsko ali gornjemirnovsko, čiško, istrsko, kraško, nadiško, notranjsko, rezijansko in tersko narečje, ki spadajo v primorsko narečno skupino.

Mone so zamrznjeni kakci polarnih lisic, ki jih tam živeča skupnost čez poletje zbira in shranjuje, jih dehidrira in jih, posušene, v začetku decembra namoči v kis ter jim doda bučna semena. Pripravek se nato zgnete v kepe, pusti na mrazu in se uporablja za vse, ki v tem mesecu pridejo na "obisek". Gostitelj mora vsakega gosta v decembru vsaj trikrat zadeti z mono, iz katere nato gost pobere vsa bučna semena in jih poje. S tem se skupnost na Arktiki potrjuje v enakosti. Za najboljše reči v življenju moraš namreč brez izjeme iskati diamante v blatu in v tem delu sveta so najboljši tisti iz kakcev polarnih lisic.

V Afriki v tem trenutku v glavnem pojejo in razgrajajo v gorenjskem in selškem narečju, ki spadata v gorenjsko narečno skupino.

Ob tem je treba dodati, da je afriška skupnost v celoti prevzela tudi kulturni profil gastronomije, scenografije in glasbene narodnozabavne industrije. Če bi strica Slak in Avsenik prišla na ta planet nekaj sto let pozneje, bi bila v afriški skupnosti živi legendi. Tako pa sta dobila mnogo večjo

²Eterično halucinogeno olje, ki povzroča nenadzorovano smejanje.

vlogo, saj sta postala religiozni legendi, po kateri je spisana *Sveta glasba dveh belih alpskih modelov*. Knjiga je bila mega uspešnica. Par stoletij naprej.

V Evropi se odlično obnesejo belokranjsko, dolensko, južnobelokranjsko, goransko-gorskokotarsko, kostelsko in kočevsko narečje (dolenjska narečna skupina). Ljudje moderne Evrope pijejo čviček, kislo in blago alkoholno pijačo, ki so jo podedovali od staroselcev, a so jo zaradi zapletanja jezika, do katerega rado pride po nekaj litrih popite tekočine, preimenovali v čviček. Tam pridno rastejo kozolci in po njih plezajo kopice sena.

V Avstraliji in na Novi Zelandiji se v tem hipu glasno razlegajo variacije koroške narečne skupine, mežiško, obirsko, podjunsko, rožansko, severno-pohorsko-remšniško in ziljsko narečje. Skupnosti tam doli se v teh dnevih kar dogaja. Ljudje so namreč strastni zbiratelji in uživalci gob. Zlasti gob iz razreda gospoda Psylo Cibina. Dober teden pred iztekom leta skupinsko zaužijejo gobice in neredko se dogaja, da mnogi nato šele ob koncu poletja dojamejo realen preskok v novo dobo. Najverjetneje bo tokrat to trajalo še dlje.

V Severni Ameriki bodo po centrih vseh večjih in manjših skupnosti, točno ob 00.00 v rovtarski narečni govorici v odtenkih cerkljanskega, črnovrškega, horjulskega, poljanskega, škofjeloškega in tolminskega narečja zapeli tradicionalno pesem *Razsvetljeno vesolje, blaženo vesolje*. Nato se bodo objeli in drug z drugim podelili dobrote, ki jih na ta dan pripravljajo po domovih. Od tukaj naprej predstavniki iz prihodnosti, zadolženi za ta del sveta, ne dovolijo objave, ker človeštvo z začetka 21. stoletja za takšno liberalnost še ni pripravljeno.

Južna Amerika? Kaj polka, salsa se veseli! Nocoj tam govorijo štajersko v šestih odtenkih, v južnopohorskem, kozjansko-bizeljskem, posavskem, srednjeposavskem, srednještajerskem in zgornjesavinskem narečju. Najpogostejša jed, ki jo štajerska skupnost v Južni Ameriki uživa ob prehodu v novo ero, so *fukichi*. Na štajerskem govornem območju jih je mnogo in so po atomski sestavi podobni morskemu planktonu, le da obstajajo v eterski obliki. Odpreš usta in notri ti gredo *fukichi*. In ven tudi. Drug za drugim. Več jih je, manj je prostora za kaj drugega. *Fukiche* lahko temperamentni latinsko-ameriški modeli jedo samo zadnja dva dni v letu. Tokrat jih jedo zadnjič.

Dve ne preveč naporni, a docela samosvoji duši, ki sta nadeno živeči v meni dodeljeni glavi, imava to drobno zadovoljstvo, da skupaj potujeva skozi čas. Ker je tako želela D. Deležni sva bili nepredstavljive milosti, da je bila Najina kreatorka romantični model širokega mavričnega spektra.

Ustvarila naju je po svoji notranji in zunanji podobi. Pri tem je poskrbela, da človeštvo ni ohranilo niti enega materialnega dokaza o njenem fizičnem izgledu. Domnevali sva, da je ena od naju njeno biološko zrcalo in druga njen duhovni odsev. Ali po domače: ena je lepa in pametna, druga pa pridna in praktična – mišica. Ni slabo. Zmaga-zmaga.

Človeštvu in meni si življenje naredila znosnejše. Človeštvo si naučila, da rušenje mej vedno prinaša nekaj novega in svežega, če jih rušijo mlade generacije. Če jih rušijo stari prdci, sledijo vojne. Ampak za slednje si dobro poskrbela. Tako pogumen sem nate! Vsi na tem planetu smo pogumni nate!

Naučila si me odpirati vrata v človeško dušo najbolj varovane ključavnice v obstoju vesolja, ključavnice do tvojih vzporednih svetov. Zato sem upravičeno pogumen tudi sam nase!

Tukaj sva preživela 256 let. Vsak 128. Pozabiva tistih sedem let in drobiž tvoje zamude. Odraščala sva kot Titova cicibana, pionirja in mladince v razsutem socialističnem bloku Balkana v zadnjem četrletju 20. stoletja. Potem sva oba menjala primarni spol in postala punc. Življenje je bilo prima. A ni trajalo. Desetletja otroštev in mladosti socializma so se zaradi neposrednega vsesplošnega oboroženega napada na civiliste v začetku devetdesetih let stoletja naših staršev spremenila v zlo, ki skeli celo ob koncu 21. stoletja. Auč.

Rušilnemu pohodu tabora starih prdcev z vseh konzerv sveta, ki so povzročili skrajno nepotrebno nasilje, trajajoče tisoče in tisoče let, je v zadnji bitki poveljeval senilni krampitalist. Bil je tako nepomemben, da si nihče ni zapomnil njegovega imena. Niti njegove usode.

Totalni krampitalisti so se človeku in človeštvu morali zgoditi. Na veliko žalost so se ljudje 21. stoletja zbuvali malce predolgo, kar je krampitalistom marsikaj olajšalo.

Za dodaten zaplet sta poskrbela Bejts in Klim, ki sta 1. 1. 2039 uvedla človeške.

Zemlja 21. stoletja je zaradi totalnih krampitalistov postala krvavo križišče človeškega pohlepa, prodajalcev človeških duš, teles in njihovih kupcev. Smrt je postala prodajni hit.

Otroška leta so naju gnala čez sisteme vrednot najinih navideznih bioloških staršev. Do konca mladosti sva torej udobno jadrjala v fantovskih telesih, nato prevzeli ženski, ki sva se jima morala prilagajati skupaj z novim sistemom slovenskega tržnega gospodarstva – kar koli naj bi to že bilo, kajti to, kar je zares bilo, je bilo zgolj in samo zverinsko plenjenje in drugega nič. Kajpak je bila to le iskrica tega, kar nas je v tridesetih letih tekočega stoletja zares zadelo: totalni krampitalizem.

To strašno obdobje ima samo eno zadovoljivo dimenzijo: kratkost. Slava krampitalistov je bila šibke, a na moč škodljive sape. Na srečo vseh je za sabo pustila aktivne bio ostanke, na pogorišču katerih je zrasla nova Alpska unija gozdnih živali, rastlin, človeškov in pogojno tudi ljudi. Tukaj trenutno zreva novemu naproti. Jaz sem medtem spet zamenjala spol. Zdaj sem nadmoški. Ti si obdržala žensko telo.

17. 10. 2086 si prav tukaj, prav v tej točki obstoja – kjer nocoj praznujeva skupaj z vsemi, ki niso nikoli nehali sanjati, da bo svet nekoč preprosto lepši – pomežiknila v nano mrežo in odposlala telepatsko voden žarek osvobajanja.

V naslednji stotinki sekunde se je dotlej znani človeški svet spremenil. Vsi, ki so se v algoritmih enakosti kakor koli ukvarjali z načrtovanjem, izdelovanjem, prodajanjem in kupovanjem, posedovanjem ali uporabljanjem orožja, so se vrnil v prenatalno obdobje.

Zaradi nepredvidenih posledic si morala pozneje še nekajkrat pomežikniti v nano mrežo, da se je ta del vesolja pravilno uravnovesil. Iz vseh delov planeta so prihajale na moč podobne podobe nekoč najmogočnejših posameznikov na planetu, kako zviti v fetus sesajo palce.

Ker so imeli ti posamezniki nad večino človeštva neopisljivo hipnotično moč, se je sesljanje prsta kot domino efekt prenesel na skoraj celotno človeško vrsto.

Zelo malo nas je ostalo prisebnih.

V Združenih državah Azije, ki je bila v devetdesetih letih najinega stoletja največja totalna biomasa, težka 64 milijard in vsaj dvakrat toliko človeških, je recimo ostalo prisebnih le sedem ljudi. Na celem planetu nas je ostalo prisebnih 23.

157 popolnoma nemočnih milijard človeštva je sesalo palce in usoda vseh je bila v mislih 23 ljudi.

Pomežiknila si v nano mrežo. Puf ...

Divja vožnja

Za nama je divja vožnja. V najinem življenju ni izgubljenih trenutkov. Poslavljava se kot zadovoljni stranki, ki se bosta nekaj časa še zadržali v planetarnem zdravilišču.

Kot nalašč so najboljša zdravilišča na planetu seveda stacionirana v slovenski skupnosti. D. je odlično opravila svoje delo. Leta 1908 je bila tretjič

in zadnjič poslana na planet, da bi pripomogla k zadnjemu in odločilnemu zasuku duhovne krivulje navzgor.

Ko je federacija Osrednjega vesolja določila planet Zemljo za lokacijo prihodnjega intergalaktičnega trgovskega centra, je D. dobila nalogo, da izbere najboljšo planetarno lokacijo za prenos *Brižinskih spomenikov*, druge najbolj brane knjige na Zemlji 8 v 25. stoletju.

Njen najdaljši postanek na Zemlji se je dogajal med 2. in 13. stoletjem, ko si je vzela precej trenutkov, da bi našla primeren kraj, kamor bo shranila dragocene literarne zapise. Zazdelo se ji je, da bi to lahko bilo brezno ob robu Potočke zijalke, a si je zaradi medvedje skupnosti, ki je imela tam svoj terminalni ekološki tabor, premislila. Vse ostalo je teklo kot po maslu. Veliki osvajalni pohod slovenskega jezika se je začel. V štartu zelo podpovprečno, nato pa – z nekaj pomoči iz vesolja – z eruptivno hitrostjo.

Zavitke z zapisi je našel lokalni kmet nekje v centralni Evropi (Nemčija, nekdanja država v osrednji Evropi), Trubar je bil natančno lociran in izjemno uspešen pri lokalni popularizaciji, prav tako vsi, ki jih je D. kreirala in pošiljala po slovenski literarni časovnici skozi stoletja. Pri tem je bila zelo kreativna. Čez slabo uro bomo vsi skupaj, kar nas je ostalo ljudi in kar se nam je pridružilo človeških na tem planetu, lahko za vedno pomahali zgodovini delitev.

28. 3. 2028 sta se v zavetju deviškosti bernskih Alp sestala najbolj resno poškodovana modela totalnega krampitalizma tega nesrečnega bizarnega časa ter razpravljala o potrebi, da bi denar, ki ga pridobita s preprodajo človeških duš, investirala v najbolj krute lovce najinega stoletja – lovce na meso. Bejts in Klim sta bila najina naravna sovražnika. Naravna sovražnika celotnega planeta. In vesolja. O njuni usodi se bo odločalo v neki drugi zgodbi.

Zaradi njiju je do sredine 21. stoletja izginilo 90 % ljudi. Ob vseh grozotah, ki jih je takrat bilo deležno človeštvo, je namreč celotna vrsta homo sapiens postala neplodna. V dobrem desetletju sta človeka želela popolnoma nadomestiti s humanoidnim približkom, ki sta ga ljubkovalno poimenovala človeški.

Da je lokalni pohorski genij računalniških tehnologij iz sredine petdesetih let stoletja najinih staršev imel strašljivo globok in natančen načrt za najin obstoj (razen kiksa pri tvoji materializaciji), nama je postalo jasno tistega dne, ko sta se Marlos Klim in Žil Bejts srečala na vrhu Device bernskih Alp.

Sesula si ju kot hišico iz kart.

Ko sva se po obredu prvega pomežika v nano mrežo znašli v sistemu kraških jam nekdanje državne tvorbe v vzhodni Evropi, Slovaški, ki se je

po sesutju totalnega krampitalizma leta 2047 vključila v Unijo kraškega prepaha in podzemnih vodnih sistemov, nama je hologramski program, vgrajen v kapnik 2, razodel utelešenje Najine kreatorke. Bila je Gospa v svežih petdesetih. Bila je lepa in pametna.

Bili sva edini bitji, ki sva jo kadar koli uzrli. Videla sva Najino kreatorko. Od takrat vem, da sem jaz mišica. Danes terminalni pepelko. Ampak se mi to dopade.

17. 10. 2086 je bilo na planetu skritih še 12.735 totalitarnih krampitalistov. Nocoj, 31. 12. 2099, jih je še 7824.

Obstajajo pričanja o zločinih proti življenju, o zločinih kreatur v bleščečih človeških lupinah, ki so se sprehajale skozi ere mnogih človeških civilizacij in za sabo vselej puščale strahotno opustošenje. Kot hvaležen študent večne šole življenja sem se v pogledu skozi časovne dimenzije učil potovati čim bolj stresno in od 79. leta bivanja na tem planetu je nepotrpežljivost – vsaj zame osebno – spomin na razburljivo potovanje po razburkanem morju precej nadpovprečno smrtonosnega planeta. Pri najinem modelu je izraz puberteta dobil najdaljšo znanstveno izmerjeno časovno dolžino. Trajala je skoraj tri četrtnine stoletja. Odkar je adolescenca za nama, je vožnja znosnejša in zdravju prijaznejša.

Od 1. 1. do 31. 1. 2100 bo sistem odkrivanja škodljivih algoritmov samodejno odstranil vse, razen unikatnega primerka totalnega krampitalista. Slednji bo nameščen v Muzej človeške krutosti. Ogled njegovega biološkega razkroja bo ves čas na voljo obiskovalcem, dokumentiran bo kot hologramsko učno gradivo generacije ere prihodnost. Zanj bo lepo poskrbljeno.

(Po zanesljivih informacijah, ki so pricurjale iz prihodnosti, je v Muzeju človeške krutosti tisočletja pozneje najbolj obiskana razstava še vedno *Razkroj zadnjega krampitalista 21. stoletja*; omogočen je hologramski 15 G ogled).

1. 2. 2100 je človeštvo vstopilo v novo mentalno dimenzijo.

(Mimogrede: Levstik, Čop, Ježek in Josipina Urbančič so istega leta ob gostovanju in literarni intergalaktični izmenjavi ustanovili glasbeno skupino Po zorani njivi je sladko sjet, ki je postala precej bolj priljubljena od Beatlov in Rollingov skupaj, njena priljubljenost pa še traja in raste ...)

725 let pozneje ... nekje v vesolju naših ljubezni.

1. 1. 2825 – izključitev nano algoritma AI $xy \frac{1}{72}(1 + 45)$.

Prehod na naravni algoritem.

Nekoliko pozneje ...

... izključitev nano algoritma AI w $2/79(1 + 45)$.

Prehod na naravni algoritem.

April 2833

Zadnjih osem let živiva najin primarno dizajniran genetski hazard. Končno lahko zares upravičeno živiva, kot da je vsak dan zadnji. Na tej obvezni loteriji življenja ni nesrečnikov. Vsi odidemo od tukaj.

Spremljava najino biološko staranje in spoznavava lastnosti in ranljivost človeškega telesa. Kljub temu da sva prišla skoraj do konca najine poti, ki, če seštejemo vse znane parametre, znaša zavidljivih 843 let, z navdušenjem spremljava spremembe staranja. Nahajam se v 53-letnih organskih letih, kot so jih ustvarili naši biološki predniki ... razmišljam ... Kaj pa, če bi abecedi dodali še kakšno črko?

Se nadaljuje ...

Morda.